

prima instanță - (Judecătoria Edineț) M. Iftodi

instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Gheorghieș, A. Albu, A. Toderaș

ÎN C H E I E R E

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” Societate pe Acțiuni împotriva Întreprinderii Mixte Compania Internațională de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Gheorghe Teișanu, cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriei Edineț din 26 octombrie 2016,

c o n s t a ț ă:

La 25 iulie 2016 ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva ÎM CIA „Transelit” SA, intervenient accesoriu Gheorghe Teișanu, solicitând încasarea în ordine de regres a sumei despăgubirii de asigurare în mărime de 2 031 lei și compensarea cheltuielilor de judecată mărime de 270 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că la 05 august 2015 în mun. Chișinău a avut loc accidentul rutier, cu implicarea autovehiculului „Ford Fusion”, cu n/î LV AK 325, condus de către Gheorghe Teișanu, și a autovehiculului „Nissan X-Trail”, cu n/î CIX 864, condus de Ion Gabura.

Conform procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 03110111 din 05 august 2015, vinovat de producerea respectivului accident rutier a fost recunoscut Gheorghe Teișanu, conducător al autovehiculului „Ford Fusion”, cu n/î LV AK 325, pentru care se deținea, la data producerii accidentului rutier, polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă nr. RCAI D1640501, eliberată de ÎM CIA „Transelit” SA la 03 iulie 2015.

Reține că în temeiul contractului de asigurare a vehiculelor terestre nr. ACI50328 din 04 iunie 2015, încheiat între ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA și SRL „Grand Lift”, a fost achitată despăgubirea de asigurare în mărime de 5 270 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 4962 din 17 septembrie 2016.

Susține că în scopul valorificării posibilității de restituire benevolă a despăgubirii de asigurare achitate, prin pretenția nr. 1705/15 din 30 noiembrie 2015, s-a adresat către ÎM CIA „Transelit” SA, însă, prin răspunsul primit, a fost informată că aceasta nu și-a dat acordul pentru ca autovehiculul deteriorat să fie reparat la SRL „Autotextal” și, respectiv, s-a adresat la centrul de evaluare SRL „Eexauto Plus” în vederea stabilirii valorii pagubei suportate.

Astfel, menționează că, reieșind din calculul efectuat de expertul Adrian Ciobanu la 03 februarie 2016, ÎM CIA „Transelit” SA a restituit suma de 3 239 lei.

Prin urmare, consideră că ÎM CIA „Transelit” SA, în calitate asigurător de răspundere civilă auto al persoanei vinovate de producere accidentului rutier, mai datorează ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA suma de 2 031 lei.

Pentru recuperarea diferenței de 2 031 lei, s-a adresat prin pretenția nr.425/16 din 17 martie 2016, însă la reclamația înaintată, ÎM CIA „Transelit” SA a informat că și-a onorat deplin obligațiile stabilite de Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006.

Prin hotărârea Judecătorei Edineț din 26 octombrie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată a ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA împotriva ÎM CIA „Transelit” SA, intervenient accesoriu Gheorghe Teișanu, cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

La 07 noiembrie 2016 ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 07 martie 2017 s-a respins apelul declarat de ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA și s-a menținut hotărârea Judecătorei Edineț din 26 octombrie 2016.

La 27 aprilie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 146), ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătorei Edineț din 26 octombrie 2016 și a deciziei Curții de Apel Bălți din 07 martie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri de încasare de la ÎM CIA „Transelit” SA a sumei despăgubirii de asigurare în mărime de 2 031 lei, a cheltuielilor de transport în mărime de 891,82 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 607,50 lei.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a apreciat în mod arbitrar probele.

Astfel, susține că instanța de judecată, eronat și contrar prevederilor art. 23 alin. (13) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, a concluzionat că ÎM CIA „Transelit” SA nu a fost de acord și nu și-a dat acceptul ca autovehiculul deteriorat să fie reparat la SRL „Autotextal”, menționând că această acțiune a fost efectuată unilateral de către ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA.

Or, din conținutul dosarului de daune nu rezultă faptul că ÎM CIA „Transelit” SA și-a manifestat dezacordul în privința alegerii unității de specialitate date, ceea ce prezumă acordul intimatei ca SRL „Autotextal” să stabilească costul reparației autovehiculului deteriorat.

Prin urmare, reține că instanța de apel, contrar probelor prezentate, nu a aplicat prevederile art. 22 alin. (13) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 în coroborare cu art. 1329 alin. (1) din Codul civil.

Totodată, invocă recurentul că instanța de judecată în mod arbitrar a admis ca probă și a apreciat cu forță probantă superioară raportul privind devizul de calcul prezentat de intimat, care nu a fost întocmit de un expert autorizat și contrar art. 11 alin. (3) lit. j) din Legea nr. 989 din 18 aprilie 2002 cu privire la activitatea de evaluare.

Prin referința din 06 iunie 2017 ÎM CIA „Transelit” SA a indicat că recursul declarat nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu cuprinde argumente ce se referă la ilegalitatea sau netemeinicia hotărârii instanței de fond și deciziei instanței de apel, iar prin urmare este neîntemeiat, solicitând considerarea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 martie 2017 a fost depus la 27 aprilie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere

a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Grawe Carat Asigurări” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari